

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Ἀναγνωρίσαντες τὴν παρ' ἡμῖν κοινῶς αἰσθανομένην ἑλλειψιν ὀργάνου εἰς τὴν ἐν γένει ἀνάπτυξιν, ἅμα δὲ καὶ τέρψιν τῆς νεότητος ἀποβλέποντες, ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἀθηναϊδος, εἰς τὴν συντάξιν τῆς ὁποίας θέλουσι λαμβάνει μέρος ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα ἀμφοτέρων τῶν γενῶν. Συναισθάνομεθα τὴν εὐθύνην, ὡς καὶ τὸ δυσχερὲς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ πεποιθότες εἰς τὴν ἀγαθὴν συνδρομὴν τῶν ὑπὲρ τῶν νέων ἐνδιαφερομένων, ὡς καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν διάθεσιν τοῦ νὰ ὑποστώμεν πάντα κόπον καὶ πᾶσαν θυσίαν πρὸς εὐδωσιν αὐτῆς, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν σκοποῦ τόσῳ ἀγαθοῦ μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου.

Ὡνομάσαμεν τὴν ἐφημερίδα ταύτην Ἀθηναῖδα διότι ἐν τῇ διαγωγῇ καὶ ἰδίῳ ἐν τῷ ἱερῷ συνθήματι «πίστις καὶ σοφία» τῆς νεαρᾶς καὶ ἀγαθῆς Ἀθηναϊδος εὐρίσκομεν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν, ὃν εἰχομεν ἐκδίδοντες ἐφημερίδα τῶν Νέων.

Οὐδενὸς διαφεύγει τὴν γνῶσιν, ὅτι ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς τοῦ Βυζαντίου, Ἀθηναῖς, ἡ θυγάτηρ Λέοντος τοῦ Ἀθηναίου, ἡξιώθη τοῦ τίτλου αὐτοκρατορίας, γενομένη σύζυγος Θεοδοσίου τοῦ II. διὰ μόνον τὰ προσόντα αὐτῆς, τὴν χριστιανικὴν δηλ. πίστιν καὶ τὴν σοφίαν.

Σοφὴ ὅσω καὶ ὠραία ἡ Ἀθηναῖς δεκατετραετίς ἔτι ἐκλήθη φιλόσοφος. Λέγεται ὅτι, ὅτε ἐλθοῦσα εἰς διέξεις πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, ζητοῦσα τὸ ἀνηκόν αὐτῇ ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ἔλαβον εἰς ἀπάντησιν: Σὺ ἔχεις τὴν καλλιτέραν μερίδα καθ' ὅτι εἰς ἡμᾶς μὲν τὰ κτήματα, εἰς σὲ δὲ τὰς γνώσεις τοῦ ἐκληροδότησεν ὁ πατήρ.

Πτωχὴ καὶ ἄπειρος ἡ νεαρὰ φιλόσοφος μετέβη εἰς τὴν βασιλεύουσαν, ὅπως ἐκεῖ ἐπικαλουμένη τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς βασιλείας διεκδικήσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ λάβῃ δικαιοσύνην. Ἐνταῦθα δὲ ἡ φυσικὴ καλλονὴ καὶ τὸ ἔξοχον τοῦ πνεύματός της ἐκέρδησεν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν βασιλείαν.

Τοῦ πνεύματος αὐτῆς ἀρκούντως πεφωτισμένου ὄντος ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας, ἅμα γνωρίσασα τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, εὐθὺς ἠσπάσθη αὐτὰς καὶ ἰδέχθη τὸ Χριστιανικὸν βάπτισμα μετονομασθεῖσα Εὐδοκία καὶ ἐξομῶσα τὰς πλάνας τῆς εἰδωλολατρίας. Μετ' οὗ πολὺ δὲ ἡ ἄπορος ἀλλ' ἐνάρετος καὶ εὐσεβὴς Ἀθηναῖς ἀνέρχεται εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ὡς μόνον προσὸν φέρουσι τὸ σύνθημα ἀπίστις καὶ σοφία».

Ἡ Ἀθηναῖς ἐκδιδομένη ἅπαξ τοῦ μηνὸς εἰς τὸ σχῆμα τοῦ πρώτου φύλλου καὶ διὰ δύο ἢ πλειόνων, ὅσω τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἀνάπτυξις τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι, καλῶν εἰκόνων κοσμουμένη, θέλει περιλαμβάνει,

α' Ὑλὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ θερησκευτικοῦ παρὰ τοῖς νέοις αἰσθήματος καὶ ἐν γένει εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτῶν μόρφωσιν.

β') Ὑλὴν ὠφέλιμον, τερπνὴν καὶ περιεργον, ἐν εἵδει διηγημάτων προτοτύπων τε καὶ ἐκ μεταφράσεων.

γ') Ἐκ τῶν ἐπιστιμῶν διάφορα.

δ') Περιηγήσεις καὶ γεωγραφικὰ διαφόρων χωρῶν, ὧν θὰ προτιμᾶται πάντοτε ἡ Ἑλλάς.

ε') Βιογραφίας.

ς') Ποιήματα καὶ

ζ') Ὑπὸ τὸν τίτλον ΠΟΙΚΙΛΑ ἐκτὸς τῶν διαφορῶν στατιστικῶν ἀνεκδότων, αἰνίγματα, γρίφους, εἰκόνας, λογογρίφους, προγλήματα, κλειδας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρὸς ἄσκησιν τοῦ νοὸς κατέλληλα. Πρὸς δὲ

και συντόμους βιβλιογραφίας, ὅσων βιβλίων ἀντίτυπον ἤθελεν ἀποσταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αὐτῆς.

Οὐδέποτε δὲ καὶ κατ' οὐδένα λόγον θέλει ἀναμιγνύεσθαι εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν.

Τῆς ἐφημερίδος τέλος ταύτης ἡ ἐτησίᾳ καὶ πληρωτέᾳ συνδρομῇ ὠρίσθη·

Διὰ μὲν τοὺς ἐν Ἑλλάδι εἰς Δρ. 2.—

Διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἑξωτερ. » » 2:50

Πᾶσα—πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀθηναίδος—ἐπιστολὴ πρέπει νὰ ἦναι ἀπηλλαγμένη τυχυδρομικῶν τε-
λών.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰανουάριος 1876.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΣΥΝΑΙΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΘΗΚΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἡ φύσις εἶναι τόσῳ ἀσθενής, ὥστε οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι, οἵτινες τυγχάνουσιν ἀθρησκοί, μὲ φοβίζουσι διὰ τῆς κινδυνώδους ἀρετῆς των, ὡς οἱ σχοινοβάται μὲ τὴν κινδυνώδη ἰσορροπίαν των.

De Levis.

Οἱ νομοθέται, οἵτινες ἀπορρίπτουσιν ἐν ταῖς νομοθεσίαις αὐτῶν τὴν ἰσχὺν τῆς θρησκείας ἀναγκάζονται διὰ τοῦτο νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι, τὸ ἀτόμικόν συμφέρον ἐνοῦται μετὰ τοῦ δημοσίου· ἀλήθεια ἀναμφισβήτητος, ἀλλὰ περιπεπλεγμένη ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς, καὶ τὴν ὁποῖαν δύναται τις νὰ ὑπαγάγῃ ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀμφισβητησίων ἀξιωμάτων καὶ τῶν ἀμφιβολῶν δογμάτων, ἂν δὲν ἐπῆρχετο διὰ τοῦ κύρους αὐτῆς ἀρωγὸς ἡ θρησκεία.

Πρέπει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀναλόγως τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως ἄλλοιᾳ τις ἢ ἡ τοῦ συλλογισμοῦ ἐξουσία, ἥτις νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, διότι τὰ καθήκοντα ταῦτα ἄρχονται πρὶν ἢ τὸ πνεῦμα ἀναπτυχθῇ, καὶ ἂν ἡ στιγμὴς ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Οὐδὲν ἄλλο λοιπὸν ὀφείλει τόσῳ τὰ ἔθνη καὶ πρὸ πάντων τὰς κοινωνίας ὡς ὁ συνδυασμὸς τῆς ἠθικῆς μετὰ τῆς θρησκείας. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων δείκνυται ἀληθῆς, διότι ἔχει ἐν αὐτῷ ἐγκεχαρμένον τὸν χαρακτῆρα τοῦ μεγαλείου καὶ μεγαλοπρεπῆ σκοπὸν, δηλ. τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν.

Ἡ θρησκεία εἶναι ἡ μόνη ἠθικὴ δύναμις, ἥτις ἐπενεργεῖ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ λαοῦ καὶ ἔχει μὲν καὶ αὐτὴ τὰς συγκεχυμένας καὶ μακρινὰς ἀποικονίσεις τῆς, ἀλλ' αὗται φαίνονται βαθέως ἐγκεχαργμένα ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς πολιαριθμοῦ κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ φύσις

ὅφ' ἧς ὁ ἄνθρωπος περιστοιχεῖται, τὰ θαυμάσια ταύτης, ἅτινα τὸν ὠθοῦσιν εἰς τὴν παραδοχὴν, ὄντος ὑπερτάτου συνδυαζόμενα μετὰ τῆς συνειδήσεώς του, ἥτις ἐνισχύει αὐτὸν εἰς διάκρισιν τοῦ καλοῦ ἀπὸ τοῦ κακοῦ, ἀποτελοῦσι τὰ πρῶτα τῆς θρησκευτικῆς ἐξουσίας στοιχεῖα.

Ἐν τούτοις ὁ λαὸς, ὅστις ἀπεκδεδυμένος τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἠναγκασμένος νὰ κερδίξῃ τὴν ὑπαρξίν του διὰ τῆς ἐργασίας, ὁ λαὸς ὁ θεωρῶν ὅλας τὰς ὑπεροχὰς ἀποτελέσματα τύχης, ὁ παραδεδωμένος εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, ὁ λαὸς τέλος, οἷος παρουσιάζεται ἐν τῇ κοινωνικῇ τάξει του, ἤθελεν ἀποβῆ ἀνεπαισθήτως σύνθεσις ὄντων ἀκοινωνήτων ἐὰν ἐστερεῖτο τοῦ διαλάμποντος τῆς θρησκείας φωτός, ἐὰν δὲν ἐλάτρευε τινα, ἐὰν ἡ ἰδέα ἐνὸς Θεοῦ δὲν εἶχε ποτε ριφθῇ εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐὰν τέλος οἱ ἀμόδιδοι ἤθελον ἀμελήσει νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ὑψηλὴν ταύτην ὑπηρεσίαν, καθ' ἣν ἡλικίαν αἱ ἐντυπώσεις εἰσι ζωνρότεραι.

Ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία εἶναι ἡ ἐγγύτης τῶν πολυτιμωτέρων ἡμῶν ἀγαθῶν. Καὶ ὁποῖος ἄρά γε θὰ ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐὰν ἔξῃ ἄσχετος μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ ὄντος, μετὰ τινος λογικοῦ αἰτίου, ἐὰν ἦτο πλᾶσμα τοῦ κοινοῦ τοῦ ἢ τις τῶν ἀναριθμητῶν ἐκείνων τυφλῆς φύσεως βολῶν; Καὶ δυνατόν μὲν νὰ ἐνησχολεῖτο πῶς εἰς τὸν προορισμὸν του, ἀλλὰ πᾶσα ἰδέα τιμῆς καὶ δόξης ἤθελεν εἶσθαι διὰ παντὸς κεχωρισμένη τοῦ δυνάμετός του.

Τέλος, βλέπων ἑαυτὸν ὡς μηδὲν ἐν τῷ ἀπείρῳ. βλέπων ἑαυτὸν ἐρρημένον ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ζωῇ του εἰς τὴν ματαιότητα πάσης ἐλπίδος, θέλει ἀπορρίψει καὶ αὐτὰς τὰς προσδοκίας τοῦ μέλλοντος ἀποστρεφόμενος οὕτω τὰς κοινωνικὰς ἰδέας, αἵτινές εἰσι καὶ αὐταὶ προσδοκώμεναι καὶ ἐγκαταλείπων τὸ δημόσιον συμφέρον δὲν θὰ ζῇ ἢ διὰ τὸ παρὸν παραιτούμενος πάσης ἄλλης σκέψεως.

Οὐδεμία ἀρετὴ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ συνθήκῃ ταύτῃ, μὴδ' αὐτῆς τῆς ἠθικῆς ἐξαιρουμένης, ὅταν ἀφαιρέσῃ τις ἀπ' αὐτῆς τὸ διάστημα, τὰ ἐλατήρια τῶν μεμακρυσμένων ἀμοιβῶν καὶ τὴν ἐν μελλούσῃ ζωῇ ἀνταπόδοσιν.

Εἶναι ὑψηλὴ, πρωτότυπος ἐν τῷ κόσμῳ ἡ σκέψις τῆς ἐσκεμμένης ταύτης ταλαντεύσεως μεταξὺ τῶν παθῶν καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἠθικῆς, τῶν στιγμιαίων ἐντυπώσεων καὶ τῆς μελλούσης προσδοκίας. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη ἥς οἱ ἐλιγμοὶ ἔχουσι τοσαύτην ἔκτασιν ἥτο ἄρα γε ἄγνωστος εἰς τοὺς πεπαιδευμένους, οἵτινες ἐνησχολήθησαν ἀπαθῶς εἰς τὰς κοινωνικὰς ἰδέας; Ἐν τούτοις ἐδογματίζον ὅτι: Ἡ θρησκεία οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν πρὸς τὴν πολιτικὴν. Ὡς τῆς πορώσεως! καὶ ὅμως ἡ θρησκεία μόνη, καὶ μάλιστα ἡ χριστιανικὴ, κρατεῖ τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν τῶν ἐκλειπουσῶν τῆς πολιτείας δυνάμεων καὶ διατηρεῖ τὴν ἀρμονίαν αὐτῆς, ὅποταν οἱ πολλοὶ ἀπαρνοῦνται τὴν ἰσχὺν τῆς,